

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Διαβάζοντας
ένα σωρό γράμματα
πού ξλεγαν
πόσο πρωτότυπα
είναι τὰ θέματά του,
τὶ ὥραϊα πού γράφει
καὶ πῶς θὰ κάνει σχολή
μὲ τὸν τρόπο πού ἐκφράζεται,
τοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψει.
Κανέννας δὲν τὸν κατάλαβε.
Τὸν εἶχαν πάρει
γιὰ ποιητὴ!

Ἄννα Μαρινάκη — Σπυριδάκη

ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Πιάσε, δ,τι βρεῖς μπροστά σου καὶ χτύπα·
χτύπα τὶς σφῆκες πού σέ κεντρίζουν
καὶ τὶς ὀχιές πού σέ δαγκώνουν.
Θὰ δεῖς· θὰ ὀπισθοχωρήσουν.
Βέβαια, ὕστερα θὰ ῥθουν κάποια ἄλλα
τέρατα νὰ σοῦ ἐπιτεθοῦν.
Ἕνας σκορπιός, Ἕνας δράκος, ἢ
Ἕνας κάβουρας μὲ πελώριες δαγκάνες.
Μὰ ἐσύ, πιάσε δ,τι βρεῖς μπροστά σου
καὶ χτύπα·
χτύπα τὸν σκορπιό, τὸν δράκο, τὸν κάβουρα.
Θὰ δεῖς· θὰ τοὺς νικήσεις...
Κι ὥσπου νὰ ῥθουν τ' ἄλλα τέρατα,
σὲ παρακαλῶ, χαμογέλα.

